

takin, mikä Marcuksen mielestä oli vielä tärkeämpää kuin muutamat jäsenet.....

Hämärä vaaleni yhä enemmän ja Marcus tarkasteli jännittyneellä mielenkiinnolla vastaantulevia liikkumattomia kasvoja. Hänen mielensä tuntui omituisesti virkistävän: noissa kasvoissa, tuossa joukossa oli voimaa. Kun se tuhatlukuisena, mustana marsi eteenpäin, ilmeni siinä aivan kuin suunnattoman koneen voima; sen askelten äänikin, tuo tuhansien raudoitettujen saappaitten pauke, oli niin kova, tassinen ja yhtäjaksoinen, kuin konetykkien kaukainen, taukoamaton jyrinä. Marcus ei kuulut ainoatakaan sanaa heidän huuliltaan, kukaan ei viitsinyt heittää häneen silmästäkään, mutta tuossa yllpeissä äänettömyydessä oli hänen mielestään tietoisia voimaa — ja uhkaa.

Marcus tunsu eräänlaista myötätuntoa heitä kohtaan; he vihasivat, tahtoivat kostaa — niin tahtoi hänkin!

Eihän tuo ihmeellistä ollutkaan. Tehtaassa oli isä työskennellyt koko ikänsä, siellä oli hän työskennellyt monina vuosina. Nehän olivat oikeastaan hänen veljiään; Marcus tunsu saavansa uutta voimaa ja tarmoa olemukseensa.

Mutta entäs nuo ääkeiset onnettomat — he eivät voi mitään.....

Silloin Marcuksen sielussa välähti kuin valo: he voivat enemmän kuin toiset!

Sillä jokainen heistä todistaa vakuuttavammin kuin kokonaiset kirjat, jokainen heistä on vaikuttavampi kuin tulisinkaan puhe! Heidän puhkotut silmänsä, nuo kauheat arvet ja huulettomat suut, jotka näyttävät kaameasti irvistävän — äänettöminäkin ne huutavat kostoa. Heidän aaveentapainen, lukematon joukkonsa on aivan kuin sydäntä järjeyttävä, äänetön huuto:

— Pois oot!

PUNANEN ARPI.

Marcus kopautti kaksi kaksoislyöntiä ja kuullessaan ystävänsä vastaavan, astui hän sisään.

Antonius katsahti häneen tutkivaan, mutta kysyi sitten näköjään huolettomasti:

— No, miten tällä kerralla pääsit urkkijoista irti?

— Kyllä siinä pula oli! — vastasi Marcus katkerasti hymähtäen. — Sillä nyt ne ovat tuoneet autonkin minua varten!

— Autonkin?

— Niin. Petin niitä muutaman kerran hyppäämällä autosta. Mutta tänään istahdin urkkiin autoon — ja kun eräissä kulmassa hyppäsin pois ja pistäydin rappukäytävään, seisautui autonkin jonkun matkan päähän, ja sitten alkoivat odottaa — jälessä tuli voinen auto lähtien seuraavaa katua vartioimaan!

— No miten pääsit lopulta tänne?

— Venyitin matkan! — naurahti Marcus. — Kaksi kertaa ajojin raitiotievaunulla kaksi kertaa autolla, kerran ajurillakin — ja lopuksi kiipesin erään lankkuaidan yli! Vihdoin vaihdoin lakkia — ja nyt olen tässä!

— Entäs keksintösi?

Marcuksen kasvot synkiätyivät nopeasti ja hän vastasi hiljaa, maahan katsoen:

— Siitä ei tule mitään.....

— Mitenkä niin? — kysyi Antonius hämmästyen.

Marcus koetti hillitä itseään, mutta yhtäkkiä hän säikähti läpitunkevasti:

— Minä en voi ajatella mitään —

niin kauan kun se on siellä terveenä ja voi harjoittaa petomaista menettelyään. Eit!

— Veliparka, tuo on hermostumista — sillä voisithan suorittaa asian myöhemmin..... Kyllä minä ymmärrän, että se on vaikeata sinulle..... mutta hän on santarmiupseeri..... Jos menet vaatimaan hänet kaksintaisteluun, on varma, että sinut vangitaan — etkä saa enää koskaan tilaisuutta kotoon..... No, oletko voimistellut? — Joka päivä olen kävellyt puolen tuntia, lentänyt, ampunut, ja iltasin miekkailut itseni näännyksiin — mutta minä en, en..... — — Kun Antonius ei sanonut mitään, lisäsi Marcus epäroiden:

— Minulla on kyllä eräs suunnitelma..... Ajattelin koettaa päästä saman klubin jäseneksi, ja..... tuttavaksi..... se on peluri.....

Kun toinen ei vielä kukaan vastannut, muuttui Marcus tulipunaiseksi kasvoiltaan ja sanoi kiihkeästi:

— Kyllä minä tiedän, mitä sinä ajattelet..... Ja kyllä minä itsekin inhoan ja häpeän itseäni..... Mutta minä en voi olla missään, ellen saa kostaa — tehdä sille jotakin.....

— En minä sitä puolta ajatellut — sellaiseen hirviöön ei tarvitse sovelluttaa kaikkia kunnian vaatimuksia. Mutta voitkohan olla tarpeeksi kylmäverinen?

— Minä kärsin vaikka mitä, kun vain tiedän saavani kostaa! — huudahti Marcus hurjasti.

— Kyllä minun mielestäni on hiukan turhaa hätköimällä panna itseäsi vaaranalaiseksi tuollaisen yksinkertaisen konnan tähden, mutta tee tahtosi mukaan. Koeta nyt ainakin olla varova — toimittaa niin, että hän vaatii sinut.....

— Niin juuri ajattelin, — sanoi Marcus, ja lisäsi hiljemmin:

— Antonius, etihän sinäkään voisi toisin tehdä tällaisessa asiassa.....?

Antonius ei vastannut, vaan katsahti ulos ikkunasta.

Kaikki kävi Marcuksen suunnitelman mukaan. Hän sai suosituksen kyseessäolevaan klubiin; myöskin tuli santarmikapteenin tietoon, että hän on saanut tavattomia summia keksintönsä ja kapteeni tuli itse esittelemään itseänsä, itse hän myös esitti peliä. Marcus oli huono pelaaja, hän sai yrittää parhaansa — ja sittenkin hävisi. Hän ei kuitenkaan suostunut suuriin summiin, jotta sai rahansa riittämään. Väkiuomia hän ihosi, mutta käytti niitäkin jonkun kerran — suunnitelmansa vuoksi. Kaiken lisäksi hän kerran klubin miekkailusalissa toimitti itsensä satumalta miekkailemaan sapelilla erään santarmikapteenin juomaveikon kanssa, ja esiintyi niin kömpelösti, että tämä huudahti isällisesti:

— Se on vaarallista, nuori ystäväni!

— Minä ammun hyvin, — sanoi Marcus ikäänkuin puolustellen. Ja kun hän heti pistoolillaan ampui kolme laukausta korkeimpaan numeroon, oli entinen ratsumestari aivan ihastunut. Kehoitti kuitenkin harjoittelemaan myöskin sapelimiekkailua.

Marcus halveksui ja inhosi itseään menettelynsä vuoksi; hän olisi tahtonut iskeä nyrkillään tuota kirottua suuta niin että hampaat olisivat vrisseet! Mutta sitten hän taas ymmärsi, ettei kapteeni tule kaksintaisteluun, ellei ole varma voitostaan — vielä vähemmän jos hän aaviastaa jotakin kotoa: ja hänen täytyy kostaa!

Jokaino päivää hän edelleen kävi lävitse raskaan ruumiinharjoitusoh-

jelmansa. Ja kolmen viikon kuluttua oli hän ruumiillisesti entisellään.

Tähän aikaan hän ei käynyt lainkaan ystäviensä luona — sillä hän epäili jokaista askeltaan kaupungilla seurattavan. Lentokentän alueella hän suoritti harjoituksiansakin.....

Marcus istui kapteenin seurassa hienon ravintolan nurkkakomeroissa. Kapteeni oli sinä iltana voittanut Marcuksesta huomattavan summan, tarjonnut illalliset — ja nyt tilasi vielä parasta konjakkia.

Kapteeni oli koko illan humalassa, ja konjakkipullo oli vasta puolillaan, kun hän alkoi kertoilla ruokottomia juttuja, nauraan niille itse täyttä kurkua.

Marcus teeskenteli myöskin humalaista, mutta todellisuudessa hän oli ottanut korkeintaan pari kolme lasia; oli vain ryyppäviään. Hän oli päättänyt tänään saada ilmi täyden totuuden.

Puoliyön aikaan oli kapteeni miltei tulkoton, nojasi vain raskaasti pöytään, silmät sulkeutumaisillaan. Mutta sitten hän äkkiä innoitui ja ehdotti että lähettäisiin johonkin taloon.....

— Joutavia, — änkytti Marcus juopuneesti. — Onhan teillä kokonainen haaremi neitosia! Olen sitäpaitsi kuullut että te olette oikea mestari naismaailmassa.....

Kapteenin pienet siansilmät alkoivat kiiltää. Hän maikkuteli paksua ja huuliaan kuin herkullista ruokapöytä ajatellessaan ja röhösi itse- rakkaasti:

— Jaa..... hm..... En voi kieltää, että naiset yleensä juoksevat jäljesäni..... Ja onhan niitä ollut..... he, he, herkullisia..... Mutta minä olen aina sanonut: naisia pitää osata käsitellä, he, he.....

Kapteeni naureskeli, kierrellen tuuheita viiksiään. Ja aivan kuin äärimmäisellä ponnistuksella sanoi Marcus käheällä äänellä:

— Oli teillä silloinkin kaunis neiti..... kun minä siellä kävin..... Enkö ole oikeassa.....?

— Kaunis se oli kuin enkeli — mutta kissan sukua! — huudahti kapteeni innostuen; sitten hän remahti oikeaan röhöauruun, aivan kuin muistellen jotain hyvin hassunkurista tapusta ja höhöhteli sen lomasta:

— Ajatelkaa, että se kynsi ja puri kuin kissa! Katsokaa tätä pientä arpea nenissäni..... sen hän puri kun..... he, he..... yritin suudella.....

Kuni nopeana kinematograafikuva näkee Marcus, miten tuo hohottava hirviö hiipii yön pimeydessä Aurelian koppiin..... Tyttö herää oven narinaan — askeleihin..... Salalyhdyn valossa näkyvät hänen lumivalkeat kasvonsa, kauhusta mielettömät silmät..... Hän kirkaisee — ja niin kuin inhoittava hämähäkki juoksee verkkoon takertuneen perhosen kimppuun, hypähtää tuo hohottaen Aurelian kimppuun..... paksut partaiset huulet tukehuttavat ahnaasti värisävän avunhuudon.....

— Kun koetti tervellä minun antiikkisen nenäni, he, he, johon kaikki naiset hullaantuvat! He, he.....

Marcus mielti mitä tekisi raiskaajalle. Nyt asia selvisi hänelle äkkiä kuni leimahdus — ja hän purahti onttoon nauruun.

Ellei kapteeni olisi ollut niin tulkittoman juopunut, olisi tuo nauru puuttanut häntä; nyt hän luuli sen aiheutuneen hänen onnistuneesta sukkeluudestaan ja hörhötti yhä innokkaammin.

— Katsokaas tätä arpea. Se on saman pikku kissan kynsien jälkiä.....

he, he..... Ja ne olivat kauniit hampaat ja kynnet.....

Kapteeni kallisti päätään — ja hänen paksussa siankaulussaan näkyi myöskin punainen arpi.....

Saatanallisella selvyydellä näkee Marcus uudestaan tuon tapauksen yhä kiduttavampia yksityisyyseikkoja.

Silloin kuuli hän kapteenin muistonsa vallassa suutaan maikkuttaen röhkivän:

— Ja mikä vartalo..... mikä herkullinen vartalo.....

Se on liikaa! Marcuksen silmissä leiskahti kuin punaisia raketteja; hänet valtasi mielettömän himo tarttua tuohon paksuun kaulaan ja kuristaa kunnes viimeinenkin vavahdus on taunonnut saataisessa ruhossa! Hän nousi ja hänen sormensa aukenivat kuin kotkan kynnet.....

Samassa silmänräpäyksessä taukosi aivan kuin yhdellä iskulla räikeä marssi — ja Marcus tuli järkiinsä; hän peräytyi, mutisten käheästi:

— Siinäpä on todellakin arpi..... Punainen arpi.....

Hän koetti vaihtaa päätään, miten paraiten voisi vaatia tuon kaksintaisteluun. Mutta nyt ei voinut.

Täytyi vieläkin odottaa.....

Mutta muutaman päivän kuluttua Marcus onnistui.

Klubilla oli paljon humalaisia upseereita, hän pelasi kapteenin kanssa ja alkoi häviöstään syyttää kapteenia väärinpelaajaksi, varkaaksi — nun hiljaa, etteivät toiset kuulleet. Kapteeni hypähti seisomaan ja löi Marcusta korvalle. Syntyi hirmuinen metakka, jonka lopputulos oli se, että Marcus hiukan horjuillen koetti seisua suorana ja ryhdikkäänä ja änkytti mahdollisimman juhlallisesti:

— Herra kapteeni! Minulla on kunnia huomenaamuna lähettää edustajani.....

— Hyvä on! — huusi kapteeni raivoisesti. — Kyllä minä näytän! Minä!

Kun Marcus pääsi kadulle, huokasi hän aivan kuin olisi saanut tehdyksi jonkun rasittavan, aanaaisen työn, joka oli määrätty hänen päivätyökseen.

Tummalla sinertävällä taivaalla vilkuilivat iloisesti tähdet. Marcus seisoi hetkisen autiolla kadulla syvään hengittäen, sitten hän lähti — ja hänen askeleensa tuntuivat keveiltä ja joustavilta.

Kun Antonius ja eräs luutnantti Augustus seuraavana aamuna menivät santarmikapteenin luokse, esittäen tavanmukaiset lauseet, ja kysyivät, mitkä aseet kapteeni valitsee, väreili hänen paksuilla huulillaan tuskin huomattava hymy; hän näytti aivan kuin ajattelevan hetken ja sitten vastasi varmasti ja voitonriemuisesti:

— Sapelit! Vain huomenaamuna kello kahdeksan!

Sekudantit poistuivat kumartaen.

ÄLÄ ORJANA MATELE.

Älä orjana raataja matele, vaan liitele myrskyn teitä, ota vapaus luotsiksi matkalle, ja pelkosi maihin heitä, ja liehuta korskana mastossasun lippuas!

Ja anna myrskyjen mylviä, sull' on vahvat touvit ja mastit, olet ennenkin ollut myrskyssä ja kestänyt urhoisesti. Ja jos hukut, liehuta hukkuissasun lippuas!

Veijolan "Karsikko."